

Джерела та література

1. Цюцюра С. В., Криворучко О. В., Цюцюра М. І. Ключові показники ефективності. Принципи розробки ключових показників для бюджетної сфери. *Управління розвитком складних систем*. 2012. Вип. 10. С. 87–91. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Urss_2012_10_17
2. Поліщук Є. А., Івашенко А. І. Методика розрахунку ключових показників ефективності (КПІ) використання різних фінансово-кредитних інструментів підприємствами МСБ. *Ефективна економіка*. 2019. № 975. URL: http://www.economy.nauka.com.ua/pdf/2_2019/11.pdf
3. Колпаков В. М. Теория и практика принятия управленческих решений: учеб. пособие. Киев: МАУП, 2000. 256 с.

Лопушинська О. – асистент кафедри менеджменту;
Ястреба М. – здобувач вищої освіти рівня «бакалавр»
Полтавська державна аграрна академія, м. Полтава, Україна

Вплив розвитку інноваційного менеджменту в країні на ефективність діяльності підприємства

Більшість менеджерів українських підприємств на сучасному етапі розвитку розуміють необхідність впровадження інновацій та нових методів управління персоналом та організацією. Сучасні підприємства функціонують в умовах гострої конкурентної боротьби і зростаючих вимогах споживачів, тому саме постійні нововведення можуть стати одним із вирішальних факторів отримання конкурентних переваг.

Задля забезпечення стабільної і ефективної роботи підприємств в умовах динамічного економічного середовища необхідно розробити інноваційну стратегію. Менеджери промислово розвинених країн на своїх підприємствах успішно застосовують інноваційну стратегію, при цьому збільшуючи обсяг виробництва, реалізації та прибутку, підвищуючи ефективність праці, прискорюючи оборотність вкладеного капіталу, поставляючи на ринок більш якісні та нові види продукції [1].

Потреба в постійному оновленні асортименту та технології виготовлення продукції стимулює впроваджувати в діяльність підприємства наукові й креативні розробки. Все це покращує не тільки економічне становище підприємств, але і країни в цілому.

Розробка та застосування нововведень є дієвим механізмом виходу країни з кризи. Тому що за допомогою інновацій на виробництві можна підвищити ефективність праці та зменшити ресурсозатратність виробництва. Щодо нашої країни, то на її розвиток негативно впливає постачання ресурсів закордон та ввезення готової продукції, що погіршує можливі прибутки вітчизняних компаній, а відповідно й перспективи зростання [2].

Всі дії успішного здійснення інноваційної політики повинні ґрунтуватися на відповідній нормативно-правовій базі. Правове забезпечення державного регулювання інноваційної діяльності в Україні здійснюється законами і законодавчими актами, указами Президента, нормативними актами Уряду, а також забезпеченням їх реалізації й контролем виконання. В цілому в Україні існує досить потужна законодавча база щодо можливостей розвитку інноваційної діяльності (понад 70 документів). Проте сьогодні процес створення інноваційних організаційних структур, не зважаючи на потужний науковий потенціал, а також перспективність розвитку для значної кількості регіонів України, знаходиться ще на початковій стадії. До того ж відповідна державна довгострокова програма в цій галузі відсутня [3].

Активізація інноваційних процесів залежить як від органів місцевої влади, так і від самих підприємств. Розвиток в Україні інноваційної інфраструктури повинен бути спрямований на:

- підвищення ролі регіонального аспекту щодо створення територіальних інноваційних структур;
- розробку та впровадження економічного механізму;
- реалізацію державної фінансової підтримки на початкових етапах створення інноваційної структури;
- залучення позабюджетних джерел фінансування;
- організаційну підтримку шляхом модернізації органів управління;
- удосконалення нормативно-правового забезпечення функціонування інноваційної інфраструктури [1].

Розвиток інноваційної сфери є надзвичайно актуальним та вимагає серйозної уваги та вивчення. Незацікавленість суб'єктів господарювання фінансувати наукові дослідження і розробки, вкладати кошти у проекти з великим терміном окупності та ставлення до цієї проблеми держави на сьогодні є головними причинами того, що витрати на наукові дослідження скорочуються. Також перед Україною постає проблема забезпечення взаємодії науки, держави та підприємницького сектору, адже багато цікавих розробок, що створюються українськими винахідниками, не знаходять інвесторів для їх реалізації, наукові дослідження фінансуються дуже слабо. Для прискорення розвитку наукових інновацій повинно бути збільшене бюджетне фінансування у цій сфері. Через недостатнє бюджетне фінансування велика кількість перспективних науковців від'їжджають закордон [1; 3].

Сучасні економічні умови вимагають швидкого розвитку інноваційної діяльності, збільшення уваги до організації досліджень та розробок, організації нововведень, зменшення інноваційних ризиків, стратегічного управління в діяльності кожної організації.

Отже, для забезпечення стрімкого розвитку та лідерських позицій підприємства потрібно розвивати інноваційний менеджмент. На сьогодні держава мало сприяє розвитку інновацій та українських підприємствах, саме тому все це залежить безпосередньо від компаній та інвесторів. Правова база держави надає можливість здійснювати таку діяльність, хоча є певні обмеження. Проте, маючи велику кількість талановитих кадрів, інноваційний розвиток підприємств дуже відстає від європейських країн.

Джерела та література

1. Вакалюк В. А. Роль державної інноваційної політики у економічному розвитку країни. *Вісник ЖДТУ*. 2016. № 4. С. 143–150.
2. Лопушинська О. В., Жуков А. Є. Інновації як складова стратегічного управління для підприємств АПК. *Управління ресурсним забезпеченням господарської діяльності підприємств реального сектору економіки: матеріали IV Всеукр. наук.-практ. інтернет-конф.* Полтава: РВВ ПДАА, 2019. С. 117–119.
3. Лебедева Л. В. Сучасна інноваційна політика держави в Україні: проблеми та перспективи реформування. *Ефективна економіка*. 2014. № 1. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2664> (дата звернення: 15.10.2020).

Лось В. – студент факультету спорту та менеджменту

Науковий керівник: к. е. н., доц.

О. Попрозман

Національний університет фізичного виховання і спорту України

м. Київ, Україна

Планування як функція управління у фізкультурно-спортивній організації

Актуальність. Ми живемо в епоху змін. Наше суспільство здійснює складну, багато в чому суперечливу, але історично неминучу і без звороту перебудову. Такі зміни в суспільстві, в економіці, в усьому нашому життєвому устрої складні тим, що вони вимагають змін від нас